

ข้อผิดพลาดในบริหารศาสตร์

สรุปการสัมมนาอาจารย์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

วันที่ 10 ธันวาคม และ 26 ธันวาคม 2516

1. เรื่องนโยบายส่วนรวมของสถาบัน

บรรดาอาจารย์ที่เข้าสัมมนา มีความเห็นร่วมกันในหลักการให้ญี่ปุ่น ฯ บางประการ แตกต่างกันบางประการ ทั้งในหลักการให้ญี่ปุ่นและในรายละเอียดจากการอภิปราย พอดีๆ ความเห็นในหลักการให้ทั้งนี้

1.1 เป้าหมายและปรัชญาส่วนรวมของสถาบัน

อาจารย์ทั้งหลายมีความเห็นคล้ายคลึงกันว่า เป้าหมายของสถาบันคือ การผลิตนักศึกษาระดับปริญญาโทที่มีคุณภาพ ในด้านความรู้ ทักษะ และทักษะ เพื่อไปปฏิบัติงานในการพัฒนาประเทศในระดับ Professional หรือระดับ Vocational school education ตลอดจนให้บริการแก่ชุมชนทั้งทางรัฐบาลและเอกชน ในการนี้สถาบันจะต้องเป็นสถาบันการศึกษาที่มีความเป็นเลิศในทางประยุกต์วิชาการ ซึ่งหมายความถึงการมุ่งส่งเสริมการค้นคว้าวิจัย ให้ทราบถึงสถานะที่แท้จริงของประเทศไทย การเฉพาะแสวงหาหรือการประยุกต์ทฤษฎีขึ้นเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ให้ใช้ได้กับสภาพแวดล้อมของไทย ตลอดจนการส่งเสริมให้มีการนำเสนอประสบการณ์เพื่อประโยชน์ในการสอน การฝึกอบรมและการให้บริการชุมชน

เกี่ยวกับเรื่องนี้ อาจารย์หลายกลุ่ม ให้แสดงถึงลำดับความสำคัญของการสอน การวิจัย และการให้บริการแก่ชุมชน ว่าการสอนควรจะมีความสำคัญยั่งยืนมาก แต่บางกลุ่มไม่ได้พิจารณาเกี่ยวกับการจัดลำดับความสำคัญ แทนที่เรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องทักษะคืออันเหมาะสม อย่างไร ก็ตาม กล่าวเสียง กล้าเปลี่ยนแปลง กล้ารับผิด และรับชอบนี้ ทุกกลุ่มเห็นความสำคัญ แต่บางท่านเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงทักษะ ซึ่งเป็นผลมาจากการภูมิหลัง บางท่านอาจไม่ใช่เป็นสิ่งที่กระทำได้ยากในเวลาอันสั้นที่นักศึกษาศึกษาอยู่ในสถาบัน

1.2 นโยบายเกี่ยวกับการสอนในระดับปริญญาโท

อาจารย์ส่วนมากมีความเห็นว่า ผลผลิต (นักศึกษา) ของสถาบันยังไม่อู่ตื้นในสภาพที่น่าพอใจ เพราะมีอุปสรรคหลายประการ โดยเฉพาะอาจารย์ยังขาดความรู้เกี่ยวกับสภาพที่แท้จริงของไทย ซึ่งเท่ากับเป็นการร้ายให้เห็นถึงความสำคัญของการวิจัย การหาประสบการณ์ และการประยุกต์ทฤษฎีทางตะวันตกให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของไทย นอกจากนั้นบางท่านยังได้เสนอว่า เพื่อให้ผลผลิตของนักศึกษามีคุณภาพดีขึ้น น่าจะใช้ระบบบังคับให้มีการเขียนวิทยานิพนธ์ เพราะจะได้ประโยชน์หลายประการ เรื่องนี้ได้มีความเห็นพ้องกันว่านโยบายสถาบันควรจะสนับสนุนให้มีการเขียนวิทยานิพนธ์ แต่คงจะต้องมีการบังคับหรือไม่ ให้เป็นเรื่องที่แต่ละคณะจะต้องวินิจฉัย

1.3 นโยบายในการสอนภาษาอังกฤษ

อาจารย์มีความเห็นพ้องกันว่า ความรู้ภาษาอังกฤษที่ต้องการให้แก่นักศึกษานั้น ควรจะมุ่งไปในทางให้นักศึกษาสามารถย่านตัวร่วมภาษาอังกฤษได้ หากคณะใดต้องการให้นักศึกษามีความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือไปจากนี้ ควรให้โกรงการภาษาอังกฤษและคณะจัดโปรแกรมสนองความต้องการของคณะนั้น ๆ

1.4 นโยบายในการฝึกอบรม

อาจารย์ที่เข้าสัมมนานมีความเห็นร่วมกันว่า การฝึกอบรมเป็นงานหลักยังหนึ่งของสถาบัน แม้บางคณะเห็นว่ามีลำดับความสำคัญอย่างว่าการสอนและการวิจัย อาจารย์หลายท่านแสดงความเห็นห่วงว่า การฝึกอบรมเท่าที่ทำอยู่ ทำกันกระฉับกระชูบ เป็นการดึงทรัพยากรของคณะไปใช้ ซึ่งเป็นผลเสียต่องานสอนของคณะ และบางคนเห็นห่วงว่าการฝึกอบรมนั้นจะไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร บางคนเห็นว่าสำนักฝึกอบรมน่าจะมีหน้าที่หนักไปในการจัดการ

อย่างไรก็ตาม ที่ประชุมลงมติว่า นโยบายการฝึกอบรมควรเป็นนโยบายส่วนรวมของสถาบัน ไม่ใช่ของคณะ/สำนักใดโดยเด็ดขาด ทั้งนี้จึงควรมี Executive Board ทำหน้าที่วางแผนการฝึกอบรมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้การจัดสรรวิทยากรเป็นไปตามนโยบายและมีประสิทธิภาพ

1.5 นโยบายในการวิจัย

อาจารย์มีความเห็นร่วมกันว่า งานวิจัยเป็นงานหลักที่มีความสำคัญมาก ซึ่งนับว่า สอดคล้องกับหนทางที่จะให้บรรลุเป้าหมายของสถาบันดังได้กล่าวแล้วข้างต้น นโยบายในการวิจัยควรจะมุ่งการสร้างหานความรู้เกี่ยวกับสภาพภาวะประเทศไทย และการประยุกต์ทฤษฎีให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงในบ้านเมืองของเรา ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการสอนและการฝึกอบรม งานวิจัยในที่นี้มิได้จำกัดอยู่เฉพาะงานของสำนักวิจัยเท่านั้น อาจารย์ในคณะ/สำนักต่าง ๆ จะทั้งผัน�回บ้านการทำการวิจัยอย่างจริงจังทั้งสิ้น

สำหรับบทบาทของสำนักวิจัยนั้น อาจารย์บางท่านเสนอว่า ควรจะทำในสิ่งที่คณะ/สำนักต่าง ๆ ไม่ได้ทำ เพื่อให้มีการประสานกันระหว่าง discipline ต่าง ๆ สำนักวิจัยควรให้ facility ใน การวิจัยในแต่ละคณะ/สำนัก และบางท่านเสนอว่า อาจารย์สำนักวิจัยควรมีบทบาทช่วยสอนวิชาเรียนเบื้องต้นให้กับนักศึกษาที่คณท้องการด้วย อาจารย์หลายท่านเสนอว่า ควรจะมีการหมุนเวียนระหว่างอาจารย์ในสำนักวิจัยและคณะอื่น ส่วนมาตรการส่งเสริมการวิจัยนั้นยังไม่ได้กิปรายกัน

1.6 นโยบายเกี่ยวกับการให้บริการแก่ชุมชน

ในเรื่องนี้ได้มีการอภิปรายกันมากว่า นโยบายของสถาบันในเรื่องนี้ควรจะเป็นอย่างไร เรื่องการสอนพิเศษนอกสถาบันนั้นที่ประชุมได้ลงมติว่า การสอนในเวลาราชการให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่มีอยู่แล้ว ส่วนการสอนนอกเวลาราชการไม่จำเป็นต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ แต่ถ้าลึกลึกที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย สถาบันมีสิทธิที่จะพิจารณาหยุดได้

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการให้บริการหน่วยงานภายนอก เช่นหน่วยราชการและเอกชน ที่ประชุมได้อภิปรายกันอย่างกว้างขวาง และลงมติว่า สถาบันไม่ควรมีนโยบายที่จะสนับสนุนให้อาชารย์ไปทำงานให้แก่หน่วยราชการภายนอกในเวลาราชการ เว้นแต่จะมีเหตุผลโดยชัดแจ้งว่า การปฏิบัติงานเหล่านั้นจะก่อประโยชน์ให้กับสถาบันเป็นส่วนรวมจริง ๆ ทั้งนี้ให้อยู่ในคุณพินิจของที่ประชุมคณะกรรมการในแต่ละคณะ/สำนัก ในการใช้คุณพินิจควรนำเอา work load และการ rotate อาจารย์ไปช่วยงานภายนอกมาประกันการพิจารณาด้วย

1.7 กิจกรรมส่วนตัว

นโยบายทางค้านบรณสาร คือสนองความต้องการของหลักสูตร และกิจกรรมช่องสถานัน รวมทั้งสนองความต้องการของชุมชน อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นพ้องกันว่า บริการที่สำนักบรรณสารให้กับอาจารย์และนักศึกษาเป็นที่พึงพอใจ และบางท่านเสนอแนวทางความคิดในการปรับปรุงการให้บริการด้านนี้ดังต่อไปนี้

1.7.1 แคตตาล็อกหนังสือใหม่ควรทำให้เสร็จเร็วกว่าเดิม ไม่ควรให้มีหนังสือถูกห้ามมากเกินไป ทางสำนักบรรณสารควรจ้างนักศึกษาที่สนใจมาช่วยงานบรรณสารที่ไม่ถูกห้ามใช้ความรู้ทางเทคนิค เมื่องาน part time เพื่อให้เจ้าหน้าที่ทางบรรณสารมีเวลาจัดทำแคตตาล็อกใหม่ได้รวดเร็วขึ้น ในเรื่องนี้เจ้าหน้าที่บรรณสารได้ชี้แจงว่าได้ทำอย่างดีที่สุดแล้ว

1.7.2 ให้คณบดีส่วนร่วมในการสั่งซื้อหนังสือ ตามกำลังงบประมาณของสำนักบรรณสาร

1.7.3 ควรให้แต่ละคณะวางแผนสั่งซื้อหนังสือล่วงหน้า เพื่อให้มีหนังสือเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา (อาจให้คณบดีหรือสำนักค้ำประกัน ฯ สั่งผู้แทนเข้าร่วมประชุมในการนี้ อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง)

1.7.4 พยายามจัดหา Back Issues ของวารสารทางวิชาการให้มากขึ้น

1.7.5 บางกลุ่มเสนอว่าควรจะได้มีการจัดสรรเงินจำนวนหนึ่ง เพื่อให้อาจารย์ได้มีโอกาสซื้อหนังสือทางวิชาการเป็นการส่วนตัวได้บ้าง (อย่างที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำอยู่)

2. การสัมมนาเรื่องตำแหน่งทางวิชาการ

การพิจารณาเรื่องนี้พอยสรุปให้คงที่

สภาพในอนาคต

2.1 ชื่อยุคที่พูดจะประมวลได้จากรายงานของกลุ่มค่าง ๆ ของอาจารย์ที่ไปสัมมนาที่บางแสนเกี่ยวกับระบบตำแหน่งทางวิชาการที่จะจัดให้มีขึ้นในสถาบันในอนาคต ในเมื่อสามารถแก้ไขกฎหมายได้ ก็คือตำแหน่งทางวิชาการนั้น ควรจะแยกออกจากระบบชั้นของทางราชการโดยเด็ดขาด (ในการนี้สถาบันยังอยู่ในระบบราชการต่อไป) ปรัชญาที่อยู่เบื้องหลังชื่อยุคนี้คือ ตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งตอบแทนความสามารถทางด้านการสอนและการวิจัยที่ได้คุณภาพ คันนั้นเองไม่ควรให้ผูกพันอยู่กับชื่อนั้น ชื่นมีได้เป็นหลักประกันว่า ตำแหน่งทางวิชาการจะเป็นสิ่งตอบแทนความสามารถที่แท้จริงในการสอนและการวิจัย

สภาพในปัจจุบัน

2.2 ในการเสนอความเห็นเพื่อประกอบการตัดสินใจของผู้บริหารชั้นสูง เพื่อแก้ไขที่มา เนื่องจาก ที่มีผู้รับการแต่งตั้งตำแหน่งทางวิชาการในปัจจุบัน 21 คนนี้ ที่ประชุมได้ ลงมติเป็นข้อยุติว่า การจะดำเนินไปตามวิถีทางของกฎหมายที่ได้รับไว้ในปัจจุบัน โดยปรับปรุง เกี่ยวกับพื้นที่การ ซึ่งอยู่ในวิสัยของผู้บริหารชั้นสูงจะเพิ่งใช้วาระณญาตได้ ทั้งนี้จะต้องยัง เจตนา remodel ที่ว่า ตำแหน่งทางวิชาการเป็นลึกลับจนความสามารถในการสอนและการวิจัยต้อง ได้ก้าวตามแล้วในข้อ 2.1 ให้มากที่สุดที่จะมากได้ เพื่อมให้ผลของการกระทำในระยะสั้น กระบวนการที่ยังไม่ได้รับการยอมรับในระยะยาว

2.3 เมื่อคำนึงถึงเจตนา remodel ที่ก้าวไปแล้ว กดุลค้าง ๆ ที่ไปสัมมนาที่บางแสนมีความ เห็นพ้องกันเป็นส่วนใหญ่ว่า การให้สิ่งตอบแทนแก่นักวิชาการในสถาบันที่ไม่ได้ทำการสอน และ วิจัย เช่น บรรณาธิการ นักวิจัย วิทยากร ฯลฯ ในรูปของตำแหน่งทางวิชาการ ระบบผู้ช่วย ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ เป็นสิ่งไม่น่าจะกระทำ

สำหรับนักวิชาการที่ไม่ได้ทำการสอนและไม่ได้ทำการวิจัย แม้จะมีตำแหน่งเป็นอาจารย์ หากสถาบันประสงค์จะให้สิ่งตอบแทนในรูปของตำแหน่ง ก็อาจทำได้โดยทั่งระบบชั้นเป็นพิเศษ แยกค่างจากระบบศาสตราจารย์ ฯลฯ เพื่อให้นักวิชาการเหล่านี้ได้เท่าชั้นไปได้ หรืออาจจะ ให้สิ่งตอบแทนตามที่เป็นอยู่ในระบบชั้นของข้าราชการตามปกติ

สำหรับผู้ที่เป็นนักวิชาการที่เรียกว่าอย่างอื่น (ไม่ใช่อาจารย์) แต่ได้ทำการสอนใน สถาบันและทำการวิจัยตามคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับตำแหน่งศาสตราจารย์ ฯลฯ ก็น่าจะได้ รับการพิจารณาเช่นเดียวกับอาจารย์เหมือนกัน และเพื่อเป็นการเปิดช่องให้นักวิชาการที่ไม่ใช่ อาจารย์ได้มีโอกาสเช่นนี้ บางครั้งไปได้เสนอว่า ทางสภานគจะจัดระบบการหมุนเวียน เจ้าหน้าที่คงก้าว ให้ได้มีโอกาสสอนและวิจัยตามความเหมาะสม

ในเรื่องนี้ เมื่อมีการสัมมนาที่สถาบันในวันที่ 26 สิงหาคม ทางสำนักบรรณสาร ได้เสนอให้ที่ความหมายการสอนว่า รวมถึงการให้บริการของบรรณสารด้วย ซึ่งแปลว่า บรรณาธิการที่มิได้ทำการสอนอย่างที่เข้าใจกันควรจะมีสิทธิได้รับพิจารณาเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการในระบบผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ฯลฯ ได้เช่นกัน โดยได้อ้างถึงคัวอย่าง ในที่ประทุมว่ามีผู้ที่ก้าวมาแล้ว ที่ประชุมได้อภิปรายกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งน้ำเสียงจาก อาจารย์ในคณะและสำนักอื่นๆ ไปในลักษณะคัดค้านสำนักบรรณสาร แต่ที่ประชุมมิได้ลงมติ

ในเรื่องนี้ แต่ไม่ผู้เสนอว่าจากเหตุการณ์ที่ได้แสดงไว้ในการสัมมนาที่บ้างเสนและที่สถาบันในเรื่องนี้ ทางฝ่ายบริหารในระดับสูงน่าจะพิจารณาได้แล้วว่า ควรดำเนินการอย่างไรไปประกอบการตัดสินใจ

2.4 กลุ่มต่าง ๆ ที่ไปปั้นมน้ำที่บ้างเสน ได้พิจารณาเรื่องตำแหน่งทางวิชาการ เพื่อประกอบการตัดสินใจในการเก็บปูนหัวเพรานี้ ในประเด็นต่าง ๆ คือ ประเภทของตำแหน่งทางวิชาการ คุณสมบัติของผู้จะดำรงตำแหน่งทางวิชาการ มาตรฐานของผลงานทางวิชาการ และขบวนการต่อต้าน ในประเด็นเหล่านี้ บางกลุ่มได้พิจารณาเป็นรายละเอียดทุกประเด็น บางกลุ่มพิจารณาเป็นรายละเอียดในงานประจำ

2.4.1 ประเภทของตำแหน่งทางวิชาการ แม้ว่าหถัยกกลุ่มจะมีได้พิจารณาปูนหานี้ แต่เท่าที่มีรายงาน ไม่ปรากฏว่ามีการระบุถึงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ กังนั่นจึงพออนุโลมได้ว่าที่ประชุมเห็นควรให้มีตำแหน่งอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ เท่านั้น

2.4.2 คุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการต่าง ๆ สำหรับสภาพที่เป็นอยู่ปัจจุบัน ภาระงานที่กลุ่มต่าง ๆ เสนอมานั้นคล้ายกันกัน คืออิงพระราชนูญัติสถาบัน บังคับพัฒนบริหารศาสตร์ พ.ศ. 2509 ส่วนหลักเกณฑ์เกี่ยวกับขั้นเงินเดือนที่ไม่อุทิสในกฎหมาย แต่ที่ประชุมคอมบดี / ผู้อำนวยการสำนักได้ตั้งขึ้นมาหนึ่น เห็นสมควรยกเลิกเสีย

2.4.3 คุณภาพของงานวิชาการที่จะใช้เป็นมาตรฐาน เรื่องนี้ทุกกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่างานวิจัยและงานสอนที่ยังมีคุณภาพสูง แต่เนื่องจากไม่ได้มีกฎหมายบังคับเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นการตายตัว ผู้บริหารระดับสูงจึงอาจใช้วิาระษฎาและร่างแนวทางปฏิบัติ ในลักษณะที่มุ่งให้ระบบตำแหน่งทางวิชาการภายใต้ขอบเขตของกฎหมายบังคับนี้สามารถสนองเจตนาของตนที่ประชุมที่ว่า ตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งตอบแทนความสามารถทางวิชาการ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ สถาบันสามารถกำหนดคุณภาพของงานทางวิชาการให้อยู่ในระดับสูง ได้ด้วยแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสม

2.5 ขบวนการต่อต้าน ในเรื่องนี้มีความเห็นแตกต่างกันในรายละเอียด

2.5.1 ผู้มีสิทธิเรียน บางกลุ่มเห็นว่า ให้ระดับอธิบดีเพื่อรับการพิจารณา กีติ รวมทั้งคนเอง บางกลุ่มเห็นว่าผู้มีสิทธิเสนอควรเป็นผู้ร่วมงาน หลักยกกลุ่มมีความเห็นว่าควรมีคณะกรรมการซึ่งมีหน้าที่ในการตัดบัญชีรายชื่อผู้ที่จะเข้าร่วมพิจารณา ตรวจสอบคุณสมบัติ รวมทั้งมีหน้าที่ในการพิจารณาเสนอความเห็นด้วย

2.5.2 ก้ารพิจารณา ในเรื่องนี้มีความเห็นแตกต่างกันไปหลายทางในรายละเอียด แต่ส่วนมากเห็นว่า ควรจะมีคณะกรรมการที่รับเลือกตั้งเพื่อพิจารณา ซึ่งอาจเป็นคณะกรรมการ ในระดับคณะ พิจารณาอยู่ แล้วส่งให้คณะกรรมการตรวจสอบสถาบันพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง ในเรื่องการพิจารณานี้มีบางกลุ่มเสนอให้กวดขันเรื่อง professional ethics เป็นพื้นที่ บางกลุ่ม เสนอให้มีการพิจารณาผลหรือคัดตัวแห่งทางวิชาการได้ด้วย

2.5.3 การอนุมัติ ในขั้นตุดท้ายให้เป็นไปตามกฎหมาย คือสถาบันเป็นผู้ อนุมัติ แต่ยังมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องอำนาจของอธิการบดี เกี่ยวกับผลผู้มาพ้นชื่อ ความเห็นที่เสนอจากคณะกรรมการไปยังอธิการบดี

3. ข้อเสนอแนะของบรรดาอาจารย์

บรรดาอาจารย์ที่เข้ามามามีความเห็นเพียงกัน เสนอแนะต่อสถาบันดังต่อไปนี้

3.1 สถาบันควรจัดทำการวางแผนส่วนรวมในระยะยาวพอสมควร โดยสอดคล้อง กับนโยบายส่วนรวมที่บรรดาอาจารย์เห็นพ้องร่วมกัน เพื่อให้การบริหารงานทรัพยากรเป็นไป โดยมีประสิทธิภาพ

3.2 แต่ละคณะ / สำนักควรทำแผนงานของคณะ / สำนักขึ้น โดยสอดคล้องกับ เกณฑ์ประเมินนโยบายส่วนรวม

3.3 ควรปรับปรุงโครงการภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับนโยบายที่บรรดาอาจารย์ เห็นร่วมกัน

3.4 ควรปรับปรุงบริการด้านบรรณสาร ตามข้อเสนอแนะข้างต้นเท่าที่จะทำได้

3.5 เพื่อให้มีองค์การที่ถาวรในอันที่จะให้อาจารย์ได้เข้ามามีส่วนในการบริหารงานของ สถาบัน ควรรื้อฟื้นเรื่องการจัดตั้งสภาราษฎร์อีกโดยค่อน

4. ความเห็นส่วนตัว

ผู้เขียนมีความเห็นส่วนตัว แม้ในกรณีมีการสมมนาจะมีบางเรื่องที่ยังหาข้อมูลไม่ได้ แต่ ก็มีได้หมายความว่าทางสถาบันจะไม่ได้ประโคนช์อะไรจากการสมมนาตั้งที่มีผู้อ้างอิงบ่อย ๆ เพราะการได้มาร่วมภาคเตียงบัญหาส่วนรวมของสถาบันนั้นเอง เป็นการแสดงถึงความสนใจใน กิจการส่วนรวมซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่ควรสรรเสริญ ในหลายเรื่อง อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็น พ้องร่วมกัน เช่น เป้าหมายของสถาบัน นโยบายการฝึกอบรม นโยบายเกี่ยวกับการให้บริการ

แก่ชุมชน นโยบายการสอนภาษาอังกฤษ นโยบายที่จะให้ดำเนินการวิชาการเป็นเครื่องตอบแทนความสามารถทางวิชาการอย่างแท้จริง ความเห็นพ้องร่วมกันนี้ทางสถาบันควรรับไว้ แทนความพิจารณา และหาหนทางที่จะให้มีการปฏิรูป ดิตามเท่าที่จะเป็นไปได้ นิใช่เพียงเสนอให้สภากลางทราบ แต่หาหนทางที่จะให้มีการปฏิรูป ดิตามเท่าที่จะเป็นไปได้ นิใช่เพียงเสนอให้สภากลางทราบ หรือมิใช่ให้ปรากฏอยู่ในหน้ากระดาษ ซึ่งนับวันมีแต่จะถูกทะเลาะ หากมีสิ่งใดที่ยังเป็นประเด็นที่ต้องการการตกลงใจอย่างละเอียด ก็จะจะจัดให้มีการปรึกษาหารือกัน เป็นครั้งคราว ผู้เขียนเสนอความเห็นเช้อนี้มิใช่เพื่อรักษาข้อเดิม หรือท้องการบังคับนั้น ที่ผู้เขียนและคณะกรรมการจัดเตรียมงานสัมมนาได้ร่วมกันทำ แต่เป็นความเห็นที่เสนอ อันเกิดจากความรู้สึกที่ได้เห็นบรรดาอาจารย์ทั้งหลายต่างฉะเวลา ร่วมใจร่วมใจกันอกเดียงบัญชา แสดงความเห็นในอันที่จะทำให้สถาบันดีขึ้น การที่บรรดาอาจารย์ได้มีจิตใจร่วมกันเพื่ออนาคตของสถาบันเช่นนี้ ไม่ควรจะได้รับคำประมาส หรือคำวิจารณ์ในเชิงทำลายเป็นสิ่งตอบแทน

นโยบายเกี่ยวกับดำเนินการวิชาการนี้ ควรจะเป็นไปในลักษณะตอบแทนความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษ การที่จะหาหนทางทำให้ทุกคนพอใจเป็นสิ่งที่ไม่อาจกระทำได้ ยกเว้นเสียแต่นโยบายของสถาบันเป็นไปในทำนองที่ว่า ดำเนินการวิชาการเป็นสิ่ง ของที่ให้กันง่าย ๆ ซึ่งในกรณีนี้ไม่แน่ว่าจะทำให้ทุกฝ่ายพอใจ เพราะผู้ที่เห็นว่า ดำเนินการวิชาการควรเป็นดำเนินการที่มีเกียรติ อาจแสดงความรังเกียจที่จะได้รับดำเนินการกล่าว หากจะให้กันง่าย ๆ ก็ได้

แสง สารานุรักษ์

คณะมนิธรรมธุรกิจ

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์